

Sprostowano postanowieniem z dn. 17.04.2019

Sygn. akt **III C 264/19**

POSTANOWIENIE

Dnia 22 marca 2019 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, Wydział III Cywilny

w składzie:

Przewodniczący **SSR del. Monika Odzimkowska**

po rozpoznaniu w dniu 22 marca 2019 r. w Warszawie, na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **(...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W.**

przeciwko **P. F., A. F.**

o **zapłatę**

/w przedmiocie wniosku strony powodowej o udzielenie zabezpieczenia poprzez ustanowienie hipoteki przymusowej/

postanawia:

na czas toczącego się postępowania udzielić zabezpieczenia roszczenia o zapłatę kwoty 329.583,88 CHF (trzysta dwadzieścia dziewięć tysięcy pięćset osiemdziesiąt trzy franki szwajcarskie i osiemdziesiąt osiem centów) wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, nie wyższymi niż odsetki maksymalne, obliczonymi od kwoty 252.373,62 CHF (dwieście pięćdziesiąt dwa tysiące trzysta siedemdziesiąt trzy franki szwajcarskie i sześćdziesiąt dwa centy) od dnia 06 listopada 2018 r. do dnia zapłaty poprzez ustanowienie hipoteki przymusowej do kwoty 300.000 CHF (trzysta tysięcy franków szwajcarskich), na nieruchomości gruntowej, położonej w Ł. na działce o nr (...), stanowiącej współwłasność majątkową małżeńską P. F. i A. F., dla której Sąd Rejonowy w Warszawie-Mokotowa w Warszawie prowadzi księgę wieczystą o numerze (...).

SSR del. Monika Odzimkowska

UZASADNIENIE

Pozwem o zapłatę w postępowaniu nakazowym z dnia 15 listopada 2018 r., (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. domagał się orzeczenia nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym, że P. F. i A. F. mają zapłacić na rzecz powoda kwotę 329.583,88 CHF wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, nie wyższymi niż odsetki maksymalne, obliczonymi od kwoty 252.373,62 CHF od dnia 06 listopada 2018 r. do dnia zapłaty /pозew – k. 3-4 akt/. Podstawą dochodzenia roszczeń powoda pozostawała umowa kredytowa z dnia 01 sierpnia 2008 r. Powód wskazał, że na żądaną kwotę dochodzonego roszczenia, składają się: kapitał wymagalny w kwocie 252.373,62 CHF, odsetki umowne wymagalne – 1.441,70 CHF, odsetki umowne karne – 75.080,78 CHF oraz opłaty i prowizje – 687,78 CHF.

Zarządzeniem z dnia 12 lutego 2019 r. stwierdzono brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym, jak i upominawczym, przekazując ją do rozpoznania w trybie zwykłym /zarządzenie – k. 41 akt/.

Wnioskiem z dnia 18 marca 2019 r. powodowy Bank domagał się zabezpieczenia roszczenia poprzez ustanowienie na jego rzecz hipoteki przymusowej do kwoty 300.000 CHF na prawie własności nieruchomości pozwanych, objętej księgą wieczystą (...) /wniosek – k. 47 akt/. Argumentując swoje stanowisko wskazał, że strona pozwana nie

kwestionuje istnienia i wymagalności roszczenia, przeciwko pozwanym toczą się liczne egzekucje, które pozostają bezskuteczne, przy czym przedmiotowa nieruchomość jest jedynym wartościowym składnikiem ich majątku. Nieruchomość obciążona jest hipoteką przymusową do kwoty 110.267 zł na rzecz powoda, z tytułu wierzytelności wynikającej z nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu upominawczym o sygn. VI Nc-E 132924/16.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Powodowy Bank w dniu 01 sierpnia 2008 r. zawarł z pozwanymi umowę kredytu nr (...), celem refinansowania zadłużenia z tytułu zaciągniętego kredytu budowlano-hipotecznego w innym banku / umowa – k. 19-24 akt/. Kwota kredytu wynosiła 313.910 CHF, okres kredytowania – do dnia 05 sierpnia 2030 r. Pozwani zobowiązani zostali do ustanowienia hipoteki jako zabezpieczenia kredytu na nieruchomości, stanowiącej ich współwłasność o numerze księgi wieczystej (...) (udział wynoszący 2/48 części we współwłasności nieruchomości gruntowej).

Aneks nr (...) do umowy pozwani oświadczyli, że został im udzielony kredyt, jednocześnie oświadczając, iż według stanu na dzień 07 sierpnia 2013 r. zadłużenie w księgach Banku wynikające z umowy wynosi łącznie 260.740,44 CHF /aneks – k. 26 akt/. Strony ustaliły również, że nie będzie stanowiło przypadku nadmiernego zabezpieczenia hipotecznego sytuacja, w której suma hipoteki będzie stanowiła równowartość 150% wierzytelności Banku z tytułu udzielonego kredytu w przypadku, gdy waluta w jakiej zostanie ustalona suma hipoteki będzie tożsama z walutą wierzytelności Banku zabezpieczoną taką hipoteką.

Zobowiązania z tytułu przedmiotowej umowy, wobec braku ich regulacji przez kredytobiorców w ustalonych terminach, spowodowały wypowiedzenie umowy w dniu 15 października 2015 r. Bank jednocześnie wezwał pozwanych do uiszczenia wszystkich należności w kwocie 252.373,62 CHF /wypowiedzenie – k. 28 akt/. Przesyłki adresowane do pozwanych odebrał P. F. w dniu 19 października 2015 r. /potwierdzenie – k. 29v-30v akt/.

Z uwagi na brak płatności pozwanych, Bank skierował do nich przedsądowe wezwania do zapłaty, domagając się zapłaty kwoty 332.861,27 CHF, powiększonej o dalsze odsetki karne za opóźnienie, liczone od należności głównej od dnia 11 maja 2018 r. do dnia zapłaty, w terminie 3 dni od odebrania wezwania /k. 31-34 akt/. Wezwanie nie dotarło do P. F. /zwrócono je wobec podwójnej awizacji – k. 31v akt/, natomiast w dniu 19 maja 2018 r. wezwanie odebrała pozwana /k. 34 akt/.

W dniu 05 czerwca 2018 r. powodowy Bank złożył wniosek o zawezwanie pozwanych do próby ugodowej /wniosek – k. 50 akt/. Na posiedzeniu w tej sprawie, A. F. oświadczyła, że rozstała się z mężem, nie widzi możliwości zawarcia ugody, podając, że zamierza złożyć wniosek o upadłość /protokół z dnia 02 października 2018 r. – k. 72 akt/.

Wysokość zobowiązania pozwanych z tytułu umowy na dzień 06 listopada 2018 r. wynosi 329.822,87 CHF, w tym: kapitał wymagalny w kwocie 252.373,62 CHF, odsetki umowne wymagalne – 1.441,70 CHF, odsetki umowne karne – 75.080,78 CHF oraz opłaty i prowizje – 926,77 CHF. Od kwoty głównej przysługują Bankowi za okres od dnia 06 listopada 2018 r. do dnia zapłaty dalsze odsetki umowne (karne), wynoszące czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP /wyciąg z ksiąg Banku – k. 16 akt/.

Z wniosków powoda przeciwko pozwanym toczyły się liczne postępowania egzekucyjne, które uległy umorzeniu wobec ich bezskuteczności. Wobec nich toczyły się także inne egzekucje, w tym uprzywilejowane postępowania administracyjne i alimentacyjne / postanowienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy-Żoliborza w W. J. G. z dnia 29 czerwca 2017 r. w sprawie (...) – k. 69 akt/. W toku postępowań ustalono, że P. F. nie pracuje, prowadząc działalność gospodarczą, a składki opłacane są z konta osoby trzeciej, nie figuruje on również w bazach jako właściciel pojazdów mechanicznych, zaś egzekucja z rachunków bankowych pozostaje bezskuteczna. A. F. nie posiada żadnych wierzytelności, ani pojazdów mechanicznych / postanowienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy-Ż. w W. J. G. z dnia 29 czerwca 2017 r. w sprawie (...) – k. 70 akt/.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W ocenie Sądu wnioszek powoda o zabezpieczenie zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do treści art. 730 § 1 k.p.c. w każdej sprawie cywilnej podlegającej rozpoznaniu przez sąd lub sąd polubowny można żądać udzielenia zabezpieczenia. Natomiast art. 730¹ § 1 k.p.c. stanowi, że udzielenia zabezpieczenia może żądać każda strona, jeżeli uprawdopodobni roszczenie oraz interes prawny, który w świetle § 2 powołanego przepisu, istnieje wtedy, gdy brak zabezpieczenia uniemożliwi lub poważnie utrudni wykonanie zapadłego w sprawie orzeczenia lub w inny sposób uniemożliwi lub poważnie utrudni osiągnięcie celu postępowania w sprawie. Należy przy tym wskazać, iż w świetle powołanych przepisów obie te przesłanki (uprawdopodobnienie roszczenia i uprawdopodobnienie interesu prawnego) muszą wystąpić łącznie.

W tym miejscu należy podkreślić, że uprawdopodobnienie winno opierać się na przedstawieniu stosownych środków uprawdopodobnienia, na podstawie których kierując się zasadami doświadczenia życiowego i racjonalną oceną przedstawionego stanu faktycznego, można dojść do usprawiedliwionego przekonania, że dochodzone roszczenie oraz obawa zniweczenia skutków procesu są wysoce prawdopodobne. Uprawdopodobnienie nie może zatem opierać się wyłącznie na samych twierdzeniach strony. Należy zaznaczyć, że celem zabezpieczenia roszczeń może być m.in. zabezpieczenie wykonania przyszłego orzeczenia. W związku z czym Sąd oceniając istnienie interesu prawnego oraz uprawdopodobnienie roszczenia winien uwzględnić wspomniany cel zabezpieczenia.

Z uwagi na pieniężny charakter roszczenia dochodzonego w niniejszym postępowaniu, zabezpieczenie powinno nastąpić zgodnie z art. 747 pkt 2 k.p.c., w myśl którego zabezpieczenie roszczeń pieniężnych następuje przez obciążenie nieruchomości obowiązanego hipoteka przymusową. Stosownie zaś do dyspozycji zawartej w art. 736 § 3 k.p.c. suma zabezpieczenia nie może być wyższa od dochodzonego roszczenia liczonego wraz z odsetkami do dnia wydania postanowienia o udzieleniu zabezpieczenia oraz z kosztami wykonania zabezpieczenia. Suma ta może obejmować także przewidywane koszty postępowania /suma ta nie przekracza również ustaleń, dokonanych przez strony w drodze umowy – „nie będzie stanowiło przypadku nadmiernego zabezpieczenia hipotecznego sytuacja, w której suma hipoteki będzie stanowiła równowartość 150% wierzytelności Banku z tytułu udzielonego kredytu w przypadku, gdy waluta w jakiej zostanie ustalona suma hipoteki będzie tożsama z walutą wierzytelności Banku zabezpieczoną taką hipoteką”/. Zgodnie z brzmieniem art. 110 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (Dz.U.2013.707 j.t.), hipoteka przymusowa wpisana na podstawie nieprawomocnego orzeczenia, tymczasowego zarządzenia sądu, postanowienia prokuratora albo nieostatecznej decyzji jest hipoteką kaucyjną. Podstawę dokonania wpisu hipoteki przymusowej stanowi postanowienie sądu o zabezpieczeniu zaopatrzone we wzmiankę o jego wykonalności (art. 743 § 2 k.p.c.). Należy przy tym zauważyć, iż ustanowienie hipoteki nie wyklucza możliwości zbycia nieruchomości, ale daje uprawnionemu możliwość zaspokojenia jego roszczeń z tejże nieruchomości, w sytuacji, gdyby stała się własnością osoby trzeciej. Zgodnie bowiem z art. 65 u.k.w.h., w celu zabezpieczenia oznaczonej wierzytelności wynikającej z określonego stosunku prawnego można nieruchomość obciążyć prawem, na mocy którego wierzyciel może dochodzić zaspokojenia z nieruchomości bez względu na to, czyją stała się własnością, i z pierwszeństwem przed wierzycielami osobistymi właściciela nieruchomości.

Nie budzi również wątpliwości żądana waluta hipoteki (w CHF nie zaś w PLN). W wyroku z 29 kwietnia 2015 r., V CSK 445/14, Sąd Najwyższy uznał, że jeżeli kredyt był wyrażony w walucie obcej, to hipoteka zabezpieczająca jego spłatę powinna być wyrażona również w tej samej walucie obcej, co wynika z zasady akcesoryjności hipoteki. Nie zmienia tej zasady przyjęcie w umowie kredytu, że jego wypłata i spłata nastąpi w walucie polskiej.

Materialnoprawną podstawę pozwu stanowią natomiast przepisy Prawa Bankowego. Zgodnie z art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r., przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. W art. 69 ust. 2 pkt 2 powołanej ustawy wskazano, że umowa kredytu powinna być zawarta na piśmie i określać m.in. kwotę i walutę kredytu. W niniejszej sprawie do takiej sytuacji niewątpliwie doszło, o czym świadczy dokumentacja, przedłożona przez Bank.

Co więcej, zachowania powoda, który dochodzi roszczeń wynikających z zawartej przez pozwanych i wykonanej przez Bank umowy nie można uznać, ani za sprzeczne ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem prawa, ani za jego nadużycie. Zachowanie to jest bowiem wynikiem realizacji praw podmiotowych przysługujących powodowi. Nadmienić przy tym należy, że banki nie udzielają kredytów z własnych środków, lecz ze środków finansowych uzyskanych z innych źródeł, w tym od klientów, którzy złożyli takie środki na rachunkach bankowych i lokatach. Dlatego ze względu na bezpieczeństwo powierzonych im pieniędzy, banki są wręcz zobowiązane do podejmowania wszelkich działań, pozwalających na minimalizację ryzyka w przypadku problemów ze spłatą kredytu przez konkretnego kredytobiorcę. Dochodząc spłaty zaległości od pozwanych, postępują zgodnie ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem umowy. W sprawie niniejszej to pozwani swoim zachowaniem, które należy traktować jako niewypełnienie podstawowych obowiązków dłużnika (jakim jest zapłata w określonym terminie), a które w konsekwencji doprowadziło do wypaczenia gospodarczego celu zobowiązania i zerwania stosunku zobowiązaniowego, opartego na wzajemnym wypełnieniu przez strony swoich obowiązków, zainicjowali spór.

W ocenie Sądu wnioskodawca uprawdopodobnił roszczenie, albowiem z przedłożonych przez niego do akt sprawy dokumentów wynika, że przysługuje mu względem pozwanych wierzytelność na łączną kwotę 329.583,88 CHF zł, zgodnie z przedstawioną umową kredytową, wyciągiem z ksiąg Banku oraz harmonogramem spłat, których pozwani zaprzestali w 2015 r. Sama pozwana nie kwestionowała zasadności i wysokości roszczenia na etapie wezwania do próby ugodowej.

Niemniej jednak, Sąd odniósł się do zagadnienia wysokości dochodzonego przez powoda roszczenia, która wynikała z wyciągu z ksiąg Banku, które zostały sporządzone zgodnie z wymogami przepisu art. 95 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz.U.2012.1376 j.t.), tj. podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banku i opatrzone pieczęcią banku, stanowiły zatem dowód na okoliczności istnienia i wysokości zobowiązania pozwanego, faktu jego wymagalności oraz daty wymagalności roszczenia odsetkowego. Przypomnieć w tym miejscu należy, że w 2013 r. dokonano zmiany w Dzienniku Ustaw, dodając ust. 1a, zgodnie z treścią którego moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym. Obecne brzmienie powołanego przepisu jest wynikiem obowiązku dostosowania systemu prawa do wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 15 marca 2011 r. (P 7/09, Dz. U. Nr 72, poz. 388), w którym uznano, że art. 95 ust. 1 niniejszej ustawy, w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 26 czerwca 2009 r. o zmianie ustawy o księgach wieczystych i hipotece oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 131, poz. 1075) w związku z art. 244 § 1 i art. 252 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296 z późn. zm.), w części, w jakiej nadawał moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych banku w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, za niezgodny z art. 2, 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji RP oraz za niezgodny z art. 20 Konstytucji RP.

W związku z powyższym, aktualnie wyciąg z ksiąg rachunkowych banku winien być traktowany jako dokument prywatny, co oznacza, iż nie stanowi on dowodu zawartych w nim informacji, a jedynie wyjaśnienie stanowiące poparcie stanowiska strony, która je przedłożyła. Przepis art. 245 k.p.c. zawiera domniemanie, które powinien uwzględnić sąd, iż osoba, która złożyła podpis na dokumencie prywatnym złożyła zawarte w nim oświadczenie. W świetle przepisu art. 234 k.p.c. domniemania ustanowione przez prawo wiążą sąd; mogą być jednak obalone, ilekroć ustawa tego nie wyłącza. Nie oznacza to, że moc dowodowa dokumentu prywatnego ogranicza się do konsekwencji wynikających z przewidzianego w art. 245 k.p.c. domniemania. W pozostałym bowiem zakresie – nieobjętym tym domniemaniem – moc dowodowa dokumentu prywatnego podlega ocenie przez sąd zgodnie z regułami zawartymi w art. 233 § 1 k.p.c., tak jak każdego innego dowodu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2013 roku, III CSK 66/13, LEX nr 1463871). Przyjmuje się przy tym, że ramy swobodnej oceny dowodów muszą być zakreślone wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego, regułami logicznego myślenia oraz pewnego poziomu świadomości prawnej, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (zob. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 20 marca 1980

r., II URN 175/79, OSNC 1980, nr 10, poz. 200; uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 29 września 2000 r., V CKN 94/00, LEX nr 52589; uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2002 r., IV CKN 1050/00, LEX nr 55499).

W świetle aktualnego materiału dowodowego, jakim dysponuje Sąd, na obecnym etapie postępowania należy uznać, że Bank uprawdopodobnił roszczenie.

Strona powodowa uprawdopodobniła również interes prawny w udzieleniu zabezpieczenia.

Zdaniem Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy składnia do wniosku, że zasadna jest obawa powoda, iż w przypadku pozytywnego dla niego rozstrzygnięcia zgłoszonego powództwa uniemożliwione lub poważnie utrudnione mogłoby zostać wykonanie zapadłego orzeczenia. Jak słusznie podnosi się w doktrynie, obawa taka musi mieć charakter realny, nie zaś hipotetyczny i opierający się jedynie na subiektywnych odczuciach uprawnionego (por. Ewa Stefańska w Komentarzu do Kodeksu postępowania cywilnego pod redakcją Małgorzaty Manowskiej, wyd. LexisNexis Polska, s. 357). Zabezpieczenie roszczeń pieniężnych jest zasadne nie tyle w wypadku teoretycznej możliwości utraty majątku przez dłużnika, ale w sytuacji istnienia realnej obawy, że taki fakt nastąpi (zob. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 12 października 2012 r., sygn. akt III APz 32/12).

Rzeczywiście, same obawy powoda, co do tego, iż pozwani staną się niewypłacalni, nie mogą być uznane za równoznaczne z uprawdopodobnieniem interesu prawnego w udzieleniu zabezpieczenia. Trzeba bowiem pamiętać, iż w przypadku roszczeń o świadczenia pieniężne obawa co do wykonywania orzeczenia może powstać w związku z tym, że zagrożona jest wypłacalność obowiązanym, w szczególności, gdy nie mają oni dostatecznego majątku. Powód natomiast w sposób wystarczający wykazał, iż wobec pozwanych toczyły się liczne postępowania egzekucyjne, które pozostawały bezskuteczne, wobec braku składników majątkowych po stronie dłużników.

W ocenie Sądu, powód uprawdopodobnił zatem, że majątek pozwanych nie pozwala na zaspokojenie jego roszczeń. W związku z tym, że celem zabezpieczenia jest udzielenie tymczasowej ochrony prawnej podmiotom potrzebującym, interes prawny istnieje w przypadku, gdy zachodzi potrzeba zapewnienia uprawnionemu „należytej ochrony prawnej”, zanim uzyska on ochronę definitywną (ostateczną), czyli zanim zostanie osiągnięty cel postępowania w sprawie, w związku z którym następuje udzielenie zabezpieczenia. Z kolei „należyta ochrona prawna” polega na usunięciu naruszenia albo zagrożenia naruszenia praw uprawnionego (zob. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Poznaniu, 2013.02.01 I ACz 165/13 LEX nr 1271931). Pojęcie interesu prawnego w art. 730⁽¹⁾ k.p.c. ujęte jest dość szeroko, co w praktyce oznacza możliwość powoływania się przez uprawnionego na wiele okoliczności, które mogą uzasadniać udzielenie zabezpieczenia. W wypadku roszczeń o świadczenia pieniężne obawa co do egzekucyjnego wykonania przyszłego orzeczenia może płynąć z okoliczności zagrożenia wypłacalności obowiązanego, w szczególności gdy nie ma on dostatecznego majątku; uprawniony może także wskazywać na zagrożenie wyzbycia się majątku przez obowiązanego, okoliczność nieregulowania przez niego zobowiązań, nieracjonalne obchodzenie się z majątkiem czy też grożącą obowiązanemu upadłość (Komentarz do art. 730⁽¹⁾ k.p.c., (w:) Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom IV. Artykuły 730-1088, pod red. H. Doleckiego, T. Wiśniewskiego, LEX 2011, teza 3 in fine).

Nie ulega przy tym wątpliwości, że w przypadku zbycia nieruchomości w sytuacji, gdy jest ona jedynym wartościowym składnikiem majątku strony pozwanej, egzekucja wyroku może okazać się niemożliwa bądź utrudniona, albowiem łatwiej jest wyzbyć się gotówki niż lokalu, zatem powyższe uzasadnia istnienie interesu prawnego. Co więcej, zaproponowany przez powoda sposób zabezpieczenia nie jest nadmiernie uciążliwy dla pozwanych, gdyż nie uniemożliwia rozporządzania nieruchomością i jest w zaistniałej sytuacji jedynym sposobem, który zapewnia powodowi należyłą ochronę prawną.

Wobec uprawdopodobnienia roszczenia i interesu prawnego w udzieleniu zabezpieczenia, na podstawie art. 730(1)§ 1 k.p.c. w zw. z art. 747 pkt 2 k.p.c., Sąd postanowił jak w sentencji postanowienia.

SSR del. Monika Odzimkowska

Z:/ (...)

SSR del. Monika Odzimkowska